

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Królikowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Marzena Lewandowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2015 r. w B.

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 608,72 zł (dwa tysiące sześćset osiem złotych siedemdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 15 marca 2012 r. do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.547,25 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści siedem złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Marcin Królikowski

UZASADNIENIE

Powód M. T. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 2.608,72 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 marca 2012 r. do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż jest nabywcą wierzytelności przysługującej D. T. (1) z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 9 lutego 2012 r. wyrządzonej w jej pojeździe marki V. o nr rej. (...) przez kierowcę ubezpieczonego w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Powód nabył tę wierzytelność od G. J. wraz z przedsiębiorstwem Kancelaria (...). Pozwany uznał swoją odpowiedzialność, co do zasady, i wypłacił poszkodowanej odszkodowanie według kosztorysu w kwocie 2.433,14 zł. Powód podnosił, iż pozwany wykonując kalkulację kosztów naprawy tego pojazdu potrącił 50% wartości części zamiennych, a także zaniżył stawkę za robociznę do wysokości 50,00 zł oraz zastosował 67% odchylenia w zakresie lakierowania. Poszkodowany zbył w/w wierzytelność na rzecz G. J.. Powód ustalił, iż koszty naprawy tego pojazdu wyniosły 5.041,86 zł i wezwał pozwanego dopłaty do odszkodowania. Pozwany otrzymał wezwanie powoda w dniu 17 października 2013 r., ale nie spełnił żądania powoda. Powód wnosil o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, iż wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 2.433,14 zł. Pozwany zarzucał, iż powód w przedstawionej kalkulacji przedstawił koszty naprawy uszkodzonego pojazdu z uwzględnieniem maksymalnych cen części i robocizny z narzutami wysoce specjalistycznych zakładów naprawczych. Pozwany podał,

iż przedstawiona przez powoda kalkulacja naprawy nie stanowi dowodu poniesienia kosztów naprawy tylko jeden z hipotetycznych wariantów naprawy. Pozwany zarzucał, że wypłacone odszkodowanie w pełni kompensowało powstałą szkodę, a kalkulacja przedłożona przez powoda była zawyżona. Pozwany podkreślał, iż poszkodowany ma prawo wyboru dowolnego warsztatu naprawczego, ale taki warsztat nie może dowolnie narzucać stawek za naprawę, a wysokość odszkodowania za uszkodzenie pojazdu nie jest tożsama z wynagrodzeniem zakładu w którym wykonano naprawę.

W piśmie procesowym z dnia 16 grudnia 2014 r. pozwany wnosił jak dotychczas. Pozwany podkreślał, iż jedynie w sytuacji, gdy uszkodzony pojazd nie został naprawiony, to odszkodowanie może być naprawione w oparciu o hipotetyczne koszty naprawy takiego pojazdu. W sytuacji, kiedy pojazd został naprawiony, to poszkodowany może domagać się wyłącznie faktycznie poniesionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Pozwany podnosił, iż powód nie wykazał, jakie koszty poszkodowany poniósł w związku z naprawą uszkodzonego pojazdu, więc w ocenie pozwanego w tej sytuacji dowód z opinii biegłego był nieprzydatny.

W piśmie procesowym z dnia 25 marca 2015 r. pozwany podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Pozwany podnosił, iż uszkodzony pojazd został naprawiony w bliżej nieokreślonym miejscu, a poszkodowany ukrywał faktycznie poniesione koszty naprawy. Tymczasem górną granicę odszkodowania wyznaczają faktycznie poniesione koszty naprawy uszkodzonego pojazdu. Biegły tymczasem ustalił hipotetyczne koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, stąd też w ocenie pozwanego opinia biegłego była nieprzydatna do sprawy.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 9 lutego 2012 r. w wyniku zdarzenia komunikacyjnego został uszkodzony samochód marki V. o nr rej. (...) należący do poszkodowanego D. T. (1), a sprawca szkody był ubezpieczony u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej.

(okoliczność bezsporna)

Pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne w wyniku którego ustalił, iż w jego ocenie koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wyniosły 2.433,14 zł. Pozwany wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 2.433,14 zł.

(dowód: kalkulacja naprawy nr (...) – k. 20 – 26 akt,

W wyniku tego zdarzenia został uszkodzony praktycznie cały przód auta. Odszkodowanie wypłacone przez pozwanego nie pokryło kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, gdyż D. T. (2) poniósł koszty naprawy w wysokości ok. 6.000,00 zł. Poszkodowany nie pamiętał gdzie naprawiał uszkodzony pojazd, a samochód został potem sprzedany w 2013 r.

(dowód: zeznania świadka D. T. (2) – k. 87 – 88 akt)

W dniu 14 listopada 2012 r. poszkodowany D. T. (1) zbył swoją wierzytelność wobec pozwanego z tytułu odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki V. o nr rej. (...) na rzecz G. J. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...).

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności – k. 34 - 37 akt)

W dniu 31 lipca 2013 r. G. J. zbyła na rzecz powoda M. T. prowadzone przez siebie przedsiębiorstwo pod nazwą Kancelaria (...). Umowa obejmowała także zbycie wierzytelności, którą G. J. nabyła od poszkodowanej D. T. (2) na mocy umowy z dnia 14 listopada 2012 r.

(dowód: umowa sprzedaży przedsiębiorstwa – k. 29 – 33 akt, umowa przelewu praw i przejęcia obowiązków – k. 27 – 28 akt)

Powód zlecił rzeczoznawcy S. H. sporządzenie prywatnej opinii dotyczącej ustalenia kosztu naprawy pojazdu marki V. o nr rej. (...). Według tejże opinii koszty naprawy pojazdu wynosiły kwotę 5.041,86 zł. Rzeczoznawca ustalił także, iż pozwany dokonał zaniżenia kalkulacji naprawy uszkodzonego pojazdu w zakresie kosztów części zamiennych oraz zaniżył koszty robocizny.

(dowód: ocena techniczna nr (...) – k. 11 – 16 akt)

Powód wezwał pozwanego do dopłaty do odszkodowania kwoty 2.608,72 zł tytułem dopłaty do odszkodowania za uszkodzenie pojazdu z ustawowymi odsetkami, kwoty 500,00 złotych z tytułu kosztów netto wykonania prywatnej ekspertyzy w terminie 30 dni po otrzymaniu tego wezwania, które zostało doręczone pozwanemu w dniu 17 października 2013 roku. Pozwany nie zgodził się spełnić żądanie powoda.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia – k. 17 – 18 akt, pismo pozwanego – k. 8 - 9 akt).

Ostatecznie Sąd ustalił, że rzeczywisty, uzasadniony technicznie koszt naprawy samochodu osobowego marki V. o nr rej. (...) przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych w lutym 2012 r. wynosił 6.166,30 zł brutto. Średnie stawki robocizny w za prace blacharskie i lakiernicze na lokalnym rynku wynosiły 100,00 zł netto za prace blacharskie oraz 110,00 zł netto za prace lakiernicze. Naprawa tego pojazdu przy wykorzystaniu alternatywnych części zamiennych byłaby niezgodna z technologią producenta, a w chwili powstania szkody na rynku nie były dostępne części alternatywne o jakości O i (...).

(dowód: opinia biegłego J. M. – k. 92 - 104 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedstawionych przez strony oraz dokumentów znajdujących się w aktach szkody nr (...) które nie budziły wątpliwości, co do swej autentyczności i nie były kwestionowane przez strony, zeznań świadka D. T. (2), a także na podstawie opinii biegłego J. M..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka D. T. (2) co do zakresu uszkodzeń samochodu V. o nr rej. (...) po kolizji z dnia 9 lutego 2012 r., tego, że odszkodowanie wypłacone przez pozwolilo na pokrycie kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. W pozostałym zakresie zeznania świadka nie wniosły nic istotnego do sprawy, gdyż świadek nie pamiętał, gdzie naprawiał uszkodzony pojazd.

Sąd zaaprobował opinię biegłego J. M. jako pełną i logiczną w której biegły odpowiedział na wszystkie postawione przez Sąd pytania, a strony nie wniosły o wezwanie biegłego na rozprawę, czy też o zobowiązanie biegłego do sporządzenia opinii uzupełniającej. Biegły w sposób wszechstronny wyjaśnił zagadnienia dotyczące kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w tym kosztów robocizny, które obowiązywały na lokalnym rynku.

Podkreślenia wymagało, że Sąd ocenia opinie biegłych pod kątem ich logiki, spójności oraz tego, czy odpowiadają na postawione tezy dowodowe (wyrok SA w (...) z dnia 23 lipca 2014 r. III AUa 462/13 LEX nr 1527191). Specyfika dowodu z opinii biegłego polega m.in. na tym, że jeżeli taki dowód już został przez sąd dopuszczony, to stosownie do treści art. 286 k.p.c. opinii kolejnego biegłego można żądać jedynie "w razie potrzeby". Potrzeba taka nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z niekorzystnego dla niej wydzźwięku konkluzji opinii. W innym wypadku bowiem sąd byłby zobligowany do uwzględniania kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie złożona zostałaby opinia w pełni ją zadowalająca, co jest niedopuszczalne (wyrok SA w (...) z dnia 23 kwietnia 2013 r. I ACa 71/14)

Zaznaczyć tu należało również, iż przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd miał na uwadze treść art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie, z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie, pozwany nie kwestionował faktu wystąpienia kolizji drogowej na skutek, czego uszkodzony został uszkodzony samochód osobowy marki V. o nr rej. (...). Pozwany zarzucał, iż dokonał właściwej kalkulacji kosztów naprawy pojazdu, a strona powodowa nie udowodniła wysokości swojego roszczenia.

Sąd zważył, że zgodnie z art. 509 k.c. G. J. nabyła od poszkodowanego jego roszczenie wobec pozwanego na podstawie umowy przelewu tej wierzytelności, co skutkowało wstąpieniem powoda w prawa i obowiązki pierwotnego wierzyciela pozwanego. Ponieważ powód na podstawie umowy z dnia 31 lipca 2013 r. nabył przedsiębiorstwo prowadzone przez G. J., więc wstąpił w prawa i obowiązki G. J.. Sprzedaż przedsiębiorstwa obejmowała także sprzedaż wierzytelności nabytych przez G. J. (art. 55¹ – 55⁴ k.c.).

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. w wykonaniu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pozwany przyjął odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczony. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 § 1 i 2 k.c.). Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: zdarzenie, z którym przepis prawny łączy odpowiedzialność odszkodowawczą, powstanie szkody oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem i szkodą (art. 361 k.c.). W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek naprawienie szkody, przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Konkludując, umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikię z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków (art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Świadczenie należne od ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały już w wyniku wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę osobie trzeciej, a który istnieje już od chwili wyrządzenia jej szkody.

W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu "wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy"(wyrok SN z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72 (OSNCP 1973. nr 6, poz. 111).

W ocenie Sądu obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela aktualizują się z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierza go naprawić (por. uchwałę SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74). W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu "wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy"(wyrok SN z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72 (OSNCP 1973. nr 6, poz. 111).

Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Efekt w postaci naprawienia szkody osiągnięty zostaje wtedy, gdy w wyniku prac naprawczych uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Za „niezbędne” kosztów naprawy należy uznać takie koszty, które obejmują przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego (por. wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/2003, Lex Polonica nr 361525, Biuletyn Sądu Najwyższego 2003/6 str. 4, Gazeta Prawna (...) str. 26, Jurysta 2003/9-10 str. 54, OSNC 2004/4 poz. 51).

W przedmiotowej sprawie obie strony przedłożyły kosztorysy kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Według strony powodowej ten koszt wynosił 5.041,86 zł, a według pozwanego 2.433,14 zł.

W ocenie Sądu, kryteria doboru części zamiennych powinny zagwarantować przywrócenie pojazdu do stanu przed powstaniem szkody z zachowaniem bezpieczeństwa trwałości, niezawodności i estetyki stanu z przed powstania szkody. Strony sporządzając kosztorysy naprawy uszkodzonego pojazdu uwzględniły ten sam zakres uszkodzeń, a różnica w ustalonych przez strony kosztach naprawy tego pojazdu wynikała z nieuzasadnionego potrącenia przez pozwanego wartości części zamiennych oraz zaniżenia aż o 50% stawek za robocizny w stosunku do średnich stawek robocizny obowiązujących na terenie B. i okolic. Nadto, naprawa tego pojazdu przy wykorzystaniu alternatywnych części zamiennych byłaby niezgodna z technologią producenta, a w chwili powstania szkody na rynku nie były dostępne części alternatywne o jakości O i (...).

W świetle ustaleń Sądu tak obliczone przez pozwanego odszkodowanie nie pozwoliłoby jednak na dokonanie napraw koniecznych dla przywrócenia rzeczy do stanu poprzedniego. Sąd zaakceptował pogląd biegłego, który przyjął niezbędność zastosowania oryginalnych części zamiennych (por. uchwałę SN z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11, LEX nr 1129783, www.sn.pl, Biul. SN 2012/4/5).

Podkreślenia wymaga, iż przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu, jak przed zdarzeniem. Jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część, to jest to niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zastosowanie oryginalnych części zamiennych do naprawy tego pojazdu nie spowodowało wzrostu wartości tego pojazdu, a gdyż po dokonaniu naprawy w związku z wypadkiem komunikacyjnym wartość pojazdu ulega obniżeniu.

Wobec powyższego wydatek konieczny, obejmujący uzasadnione technicznie koszty naprawy pojazdu w lutym 2012 r. wynosił 6.166,30 zł brutto, więc różnica pomiędzy wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem, a kosztem naprawy pojazdu wyniosła 3.733,16 zł. Ponieważ powód wnosił o zasądzenie kwoty 2.608,72 zł, więc Sąd nie mógł orzec ponad żądanie (art. 321 k.p.c.).

Sąd zważył także, iż w myśl art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, a zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (art. 14 ust. 1 z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych - Dz.U.2013.392 j.t.).

Reasumując na podstawie art. 822 § 1 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda M. T. kwotę 2.608,72 zł. Orzeczenie w części dotyczącej odsetek Sąd wydał zgodnie z art. 481 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 99 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. W myśl tej zasady strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

W niniejszej sprawie koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 1.547,25 zł. W powyższej kwocie mieściła się kwota 17,00 zł stanowiąca opłatę skarbową od pełnomocnictwa, kwota 600,00 zł stanowiąca wynagrodzenia pełnomocnika ustalone na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państw kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, kwotę 131,00 zł stanowiącą opłatę od pozwu, kwotę 799,25 zł stanowiącą koszt przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego.

SSR Marcin Królikowski